

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

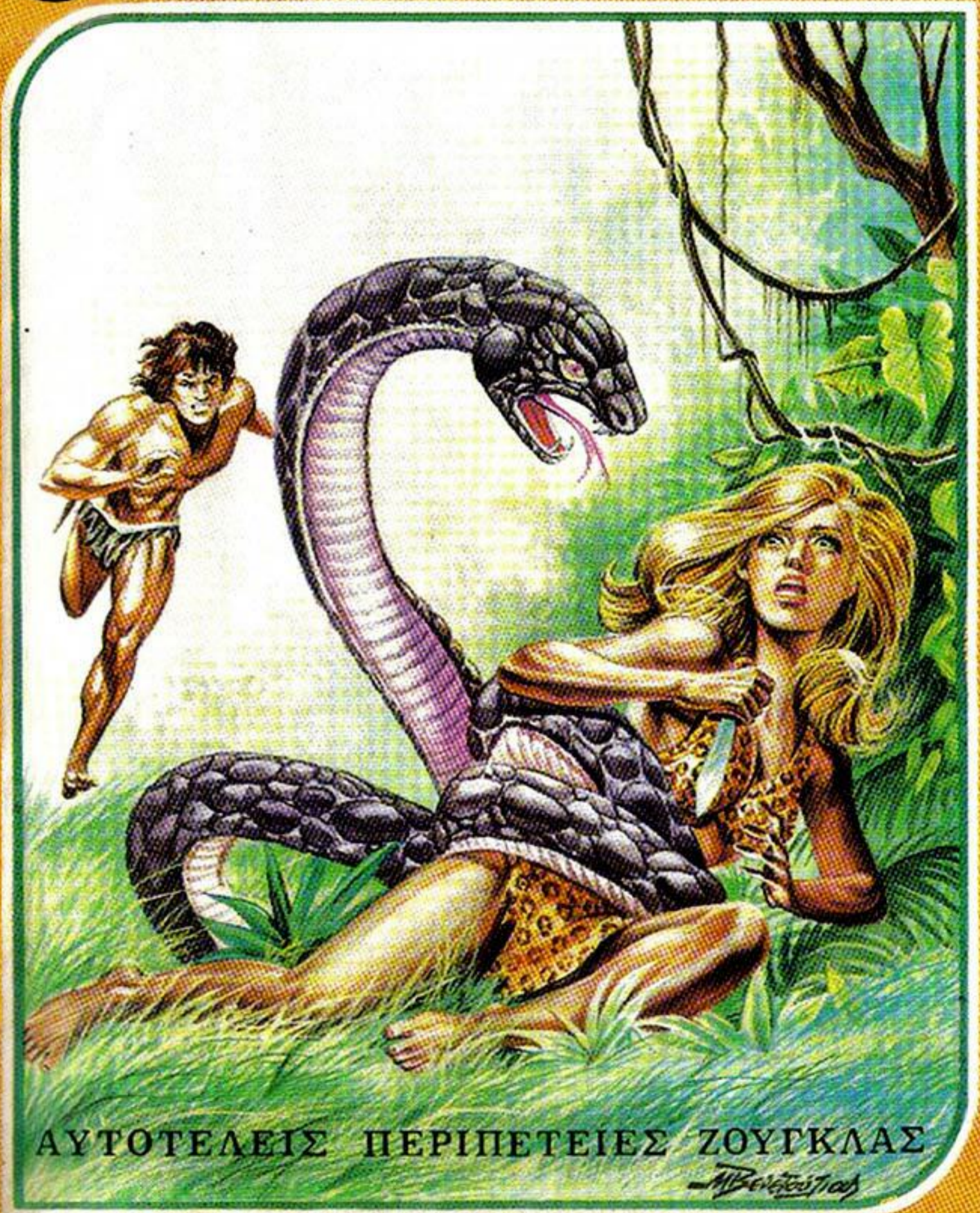
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

7

12 ΔΡΧ.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Alberto Torres

ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘ Η Τραγική ’ Αποστολή

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ Νο 7
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Έσωτερ. εικονογράφηση
Α. ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ

Εικονογράφηση έξωφύλλου
ΜΙΧ. ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

Copyright (c), 1981, «HARMI-PRESS»
Έκδοτικές Έπιχειρήσεις
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ, Ο.Ε.,
για όλο τον κόσμο

Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ**, ξανά κοντά σας,
οί θρυλικοί
ΓΚΑΟΥΡ και **ΤΑΡΖΑΝ**

Σε 32σέλιδα, πλούσια εικονογραφημένα τεύχη, πού τό
καθένα θά περιέχει κι από μιά αὐτοτελή περιπέτεια.

Μήν ξεχνᾶτε:
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
στά περίπτερα

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ὁ σκελετός τοῦ Δεινόσαυρου

Κοντεύει νά ξημερώσει.

Ὁ Ταρζάν κοιμάται ἀκόμα βαθιά...

Σέ λίγο, παράξενες φωνές τόν ξαφνιάζουν:

– Ταρζάσαν! Ταρζάσαν!...

Πετάγεται ὀρθός. Βγαίνει ἀπ' τή σπηλιά του. Τραβάει τό μαχαίρι.

– Ποιοί νά 'ναι τέτοια ὦρα; συλλογιέται.

Καί τρέχει κατά τό μέρος π' ἀκούει τίς φωνές.

Ταυτόχρονα, βγάζει πὴν τρομερή κραυγή του:

– Ααάοο!.. Ααάοο!..

Προχωρεῖ ἀρκετά. Τό σκοτάδι ὅσο πάει ξεθωριάζει.

Τώρα σταματάει. Μπροστά του ξεχωρίζει δύο ἀνθρώπινες σιλουέτες. Τούς φωνάζει:

– Ποιοί εἴσαστε; Τί ζητᾶτε;

Ἄφουγκράζεται γιά τὴν ἀπόκριση. Μά δέν προφταίνει νά τὴν πάρει.

Μιά γιγαντόσωμη ἀρκούδα παρουσιάζεται ὀρθή μπροστά του. Τόν χτυπάει δυνατά στό δεξί χέρι. Τό μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ' τὰ δάχτυλά του. Πέφτει χάμω.

Ἡ ἀρκούδα ἀνοίγει τώρα τὰ μπροστινά της πόδια. Ἀγκαλιάζει τόν Ταρζάν. Καί τρέχει κατά τή σπηλιά του.

Ὁ νέος τινάζεται. Χτυπιέται μ' ἀφάνταστη δύναμη.

Πασχίζει νά λευτερωθεῖ ἀπ' τή μαλλιάρη ἀγκαλιά τοῦ μαύρου θεριοῦ.

Μά ή γιγαντόσωμη άρκούδα είναι άσύγκριτα πιό δυνατή άπ' αυτόν. Άδύνατο νά τής ξεφύγει.

Όμως, ή τύχη δέν τόν άφήνει νά χαθει.

Τό θεριό, τρέχοντας, σκοντάφτει. Καί σωριάζεται κάτω.

Ό Ταρζάν ξεφεύγει άπ' τήν άγκαλιά τής άρκούδας. Άρπάζει γρήγορα μιά βαριά πέτρα. Καί τήν πετάει μ' όρμή στό κεφάλι τής άρκούδας.

Τό θεριό δέν προφταίνει ν' άνασηκωθεί. Παράξενο πονεμένο βογκητό ξεφεύγει άπ' τά στήθια του. Καί σωριάζεται κάτω άκίνητο.

Ό Ταρζάν κάνει νά φύγει.

Μά πάλι ξαφνιάζεται. Άκούει δυνατό φτερούγισμα.

Ένα μαύρο κοράκι τόν πλησιάζει. Κράζει άγρια. Μέ τό ράμφος του τόν χτυπά στό κεφάλι.

Ό νέος ούρλιάζει άπ' τούς πόνους. Κουνάει έδω κι εκεί τά χέρια του. Ζητάει νά τό πιάσει. Μά τό σκοτάδι καί τά φτερά του, έχουν τό ίδιο χρώμα. Πώς νά τό ξεχωρίσει;

Ξαφνικά, στ' αύτιά του άντηχοϋν πάλι οί φωνές:

- Ταρζάν, τρέξε!..

Έτσι, παρατάει τό κοράκι. Τρέχει νά βοηθήσει τούς άγνωστους.

Ξαναπερνάει άπ' τό μέρος πού συναντήθηκε μέ τήν άρκού-

δα. Ψάχνει καί βρίσκει τό μαχαίρι του.

Τέλος, φτάνει κοντά στους άγνωστους. Είναι ένας άντρας καί μιά γυναίκα.

Έκείνος φοράει κάσκα στό κεφάλι. Μπότες στό πόδια. Η ζώνη τής μέσης του είναι γεμάτη σφαίρες. Στο χέρι κρατάει ένα πιστόλι.

Έκείνη είναι μιά όμορφη λευκή γυναίκα. Στο κορμί φοράει ένα παράξενο μαγιό. Φτιαγμένο από δέρμα λεοπάρδαλης. Στο χέρι της κρατάει μαχαίρι.

Μά βρίσκεται σέ τραγική θέση. Ένα τεράστιο φίδι τήν έχει

Έκεί μέσα βρίσκεται ό σκελετός ενός δεινόσαυρου.

ἀγκαλιάσει. Είναι έτοιμο νά τή δαγκώσει στό πρόσωπο.

Ή Ταρζάν πέφτει σάν κεραυνός. Μέ τ' άριστερό χέρι άρπάζει τό φίδι άπ' τό λαιμό. Μέ τό δεξί τραβάει τό μαχαίρι. Καί τοῦ κόβει τό κεφάλι.

Ή νέα βγάζει ένα ξεφωνητό χαράς:

– Σώθηκα!

Τό κορμί τοῦ φιδιοῦ δέν τή σφίγγει πιά. Ή Ταρζάν τό τραβά γρήγορα άπό πάνω της.

Ή όμορφη λευκή γυναίκα είναι λεύτερη.

Ή σωτήρας ρωτάει τώρα:

– Ποιοί είσαστε; Τί ζητάτε έδῶ;

Ή άντρας τ' άποκρίνεται:

– Φτάσαμε στή Ζούγκλα για μία δύσκολη άποστολή. Πίσω άπ' τό ψηλό βουνό μέ τούς βράχους, είναι μία σπηλιά. Ήκει μέσα βρίσκεται ό σκελετός ενός δεινόσαυρου. Τό τεράστιο αυτό ζῶο, έζησε στή γη πριν άπό πολλές χιλιάδες χρόνια. Μόνο τό κεφάλι του θά ζύγιζε όσο ένας μεγάλος σημερινός έλέφαντας. Αυτό τό σκελετό ήρθαμε νά πάρουμε. Θα τον μεταφέρουμε στό Μουσείο τής χώρας μας.

Τώρα παίρνει τό λόγο ή γυναίκα.

– Μέ λένε Λίμαν, λέει στον Ταρζάν. Ή άντρας μου λέγεται Θόμπσον.

Καί συνεχίζει:

– Στο μέρος πού βρίσκεται ό σκελετός, ζει μία φυλή ιθαγενών. Χάβ λένε τον άρχηγό τους. Είναι ένας χρυσός άνθρωπος. Ή υποσχέθηκε νά μās βοηθήσει.

– Παράξενο, μουρμουρίζει ό Ταρζάν. Ή Χάβ είναι ό πιο κακός άνθρωπος πού έχω γνωρίσει... Τόν ξέρω καλά... Είναι έχθρός μου.. Πολλές φορές δοκίμασε ύπουλα νά μέ σκοτώσει.. Τί άπόγινε, λοιπόν; Σās βοήθησε;

– Δέν μπόρεσε, άποκρίνεται ό Θόμπσον. Στήν κορφή τοῦ βραχώδικο βουνού έχει τή σπηλιά του ένας άγριάνθρωπος.

– Ή Γκαούρ, (΄) μουρμουρίζει ό Ταρζάν.

Καί τρίζει τά δόντια του.

– Ναι. Αυτός δέν αφήνει νά πάρουμε τό σκελετό.

Ή Λίμαν προσθέτει:

– Χτές τό βράδυ πήγαμε νά μποῦμε κρυφά στή σπηλιά. Ή Γκαούρ παραμόνευε καί μās έπιασε... Αναψε φωτιά νά μās κάψει. Μά ό Θεός βοήθησε. Τοῦ ξεφύγαμε τήν τελευταία στιγμή.

Ή Θόμπσον γυρίζει καί κοιτάζει τή γυναίκα του. Δείχνει πώς παραξενεύεται μέ τά λόγια της. Ή εκείνη συνεχίζει άτάραχη:

– Τρέχοντας νά σωθοῦμε, παραπλανηθήκαμε στή Ζούγκλα. Μόλις τώρα φτάσαμε στήν περιοχή σου. Θέλουμε νά μās βοηθήσεις. Μόνον έσένα θά φοβηθεί ό Γκαούρ. Ή Αλλιῶς δέ

θά μπορέσουμε νά πάρουμε τόν πολύτιμο σκελετό.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας φαίνεται ἀναποφάσιτος.

Μά ἡ ὀμορφὴ Λίμαν δέν τόν ἀφήνει ν' ἀρνηθεῖ. Γονατίζει. Τοῦ φιλάει τὰ πόδια. Καί δακρυσμένη τόν παρακαλάει...

– Μοῦ ἴσως τὴ ζωὴ!... Εἶσαι ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Μὴ μᾶς ἀφήνεις ἀπροστάτευτους. Ὁ Γκαοῦρ θά μᾶς σκοτώσει. Ἔλα μαζί μας. Σκότωσέ τον... Τό τέρας αὐτό πρέπει νά λείψει μιά γιά πάντα.

Τὰ λόγια τῆς φέρνουν καλὸ ἀποτέλεσμα. Στὴν ψυχὴ τοῦ Ταρζάν ξυπνάει τὸ θανάσιμο μίσος του γιά τὸ δαίμονα τῆς Ζούγκλας.

– Πᾶμε, μουρμουρίζει μὲ σφιγμένα δόντια. Θά κάνω ὅ,τι μπορῶ γιά σᾶς.

Καί προχωρεῖ πρῶτος. Πίσω τόν ἀκολουθοῦν ὁ Θόμπσον κι ἡ Λίμαν.

Ἡ ὀμορφὴ Λίμαν γονατίζει μπροστά του.

Στό μεταξύ, ἔχει ἀρχίσει νά ξεμερώνει.

(1) Ὁ Γκαοῦρ εἶναι ἓνας γιγαντόσωμος μελαψὸς ἄντρας. Πανώριος, ἀτρόμητος κι ἀφάνταστα δυνατός. Γεννήθηκε στὴ Ζούγκλα. Πατέρας του, κάποιος Ἕλληνας κυνηγὸς θηρίων. Μητέρα του μιά ἀγρία μαύρη ἰθαγενής. Σέ ἡλικία τριῶν μηνῶν τόν ἀρπάζει μιά γορίλαινα. Τόν θηλάζει καί τόν μεγαλώνει στὴ φωλιά τῆς. Δεκαοχτῶ χρόνων πέφτει σέ μιά παγίδα λευκῶν κυνηγῶν. Τόν κρατοῦν αἰχμάλωτο σέ σιδερένια κλούβα δυὸ ὀλόκληρα χρόνια. Ἐκεῖ τοῦ μαθαίνουν

νά μιλάει σάν ἄνθρωπος. Κάποτε, δραπετεύει καί φτάνει τυχαία στὴν περιοχή τοῦ Ταρζάν. Ζεῖ μόνος, σέ μιά σπηλιά στὴν ἀπρόσιτη κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ, βραχώδικο βουνοῦ. Ὁ Ταρζάν πιστεύει πὼς ὁ Γκαοῦρ θέλει νά τόν σκοτώσει, γιά νά γίνει ἐκεῖνος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ψάχνει νά τόν βρεῖ γιά νά παλαίψει μαζί του. Δέν καταφέρνει ὁμως νά τόν συναντήσει (βλ. λεπτομέρειες στό τεῦχος 3, Ὁ Πέτρινος Γιγαντας).

Ο δολοφόνος του Ταρζάν

Προχωρούν αρκετά. Ο ήλιος τώρα βρίσκεται ψηλά στον ουρανό. Κοντεύουν να φτάσουν στο βουνό με τους μεγάλους βράχους.

Ο Ταρζάν προχωρεί πάντα πρώτος. Στο δρόμο δεν αλλάζουν λέξη.

Ξαφνικά, ένας πυροβολισμός ακούγεται.

Τά πουλιά ξαφνιάζονται πάνω στα δέντρα. Φτερουγίζουν τρομαγμένα.

Ο Ταρζάν σταματάει απότομα. "Ένα πονεμένο βογκητό βγαίνει απ' τὰ στήθια του.

Κλονίζεται. Τό κορμί του γέρνει κατά πίσω. Καί σωριάζεται κάτω μέ βαρύ γδοῦπο.

- Τόν σκότωσα, φωνάζει ὁ Θόμπσον, τρελός ἀπό χαρά.

- Τόν σκοτώσαμε, νά λές, τόν διορθώνει ἡ Λίμαν. Ἐγώ τόν θάμπωσα μέ τήν ὀμορφιά μου. Ἐγώ τόν κατάφερα νά ῥθει μαζί.

Τώρα καί οἱ δύο τόν πλησιάζουν μέ προσοχή.

Ψηλά, στήν ἀριστερή του πλάτη, βλέπουν τή ματωμένη πληγή.

Ἡ Λίμαν σκύβει κι ἀφουγκράζεται τήν καρδιά του:

- Χτυπάει, μουρμουρίζει. Ἡ

Τό κορμί τοῦ Ταρζάν γέρνει πρὸς τὰ πίσω.

σφαίρα σου, Θόμπσον, δέν τόν βρήκε στήν καρδιά. Τόσο τό καλύτερο. Ὁ Χάβ τόν προτιμάει ζωντανό.

– Λές νά συνέλθει; ρωτάει ἀνήσυχα ὁ Θόμπσον.

Ἐκείνη τ' ἀποκρίνεται:

– Μή φοβάσαι, φοβιτσιάρη μου. Ὡσπου νά γίνει αὐτό, θά ἔχει χάσει πολύ αἷμα. Οὔτε στά πόδια του δέ θά μπορεῖ νά σταθεῖ.

Ὁ Θόμπσον κόβει τώρα ἕνα μεγάλο χορτόσκοινο. Κι οἱ δύο μαζί δένουν τά χέρια καί τά πόδια τοῦ Ταρζάν. Ὡστερα, δοκιμάζουν νά τόν σηκώσουν. Μά εἶναι βαρύς. Δέν μποροῦν.

– Τό καλύτερο εἶναι νά τρέξεις στή σκηνή τοῦ Χάβ, λέει ἡ Λίμαν. Μόνο ἂν ἔρθουν ἰθαγενεῖς θά μπορέσουμε νά τόν μεταφέρουμε. Ἐγώ θά μείνω ἐδῶ, νά τόν προσέχω.

– Δίκιο ἔχεις, μουρμουρίζει ὁ Θόμπσον.

Καί φεύγει τρέχοντας.

Ἡ Λίμαν μένει τώρα μόνη. Κάθεται πλάι στόν ἀναίσθητο Ταρζάν. Κοιτάζει μέ θαυμασμό τό ἀρρενωπό πρόσωπό του. Τό σφιχτοδεμένο του κορμί. Καί ψιθυρίζει:

– Ὁμορφο παλικάρι εἶσαι... Ἄν ὁ Χάβ δέ σέ σκοτώσει ἀμέσως, κάτι μπορεῖ νά γίνει...

Περνάει ἔτσι πολλή ὥρα.

Ξαφνικά, ἀκούει κοντά της γρήγορες πατημασιές θεριοῦ.

Κι ἀμέσως σχεδόν, βλέπει μιά γιγαντόσωμη μαύρη ἀρκούδα. Βαδίζει ὀρθή. Τήν πλησιάζει.

Τρελή ἀπό φόβο ἡ Λίμαν, τό βάζει στά πόδια. Τρέχει νά σωθεῖ. Λίγο πιά πέρα βρίσκει ἕνα κούφιο κορμό. Κρύβεται μέσα.

Ἡ παράξενη ἀρκούδα κάνει νά τήν κυνηγήσει. Μά σταματᾷ. Ἐνα μεγάλο μαῦρο κοράκι φτερουγίζει πάνω ἀπ' τόν ἀναίσθητο Ταρζάν. Κι ἀρχίζει μέ τό ράμφος του νά τόν χτυπᾷ.

Ἡ ἀρκούδα διώχνει τό κοράκι. Σπάζει τά χορτόσκοινα πού δένουν τό λευκό ἄντρα. Τόν σηκώνει στήν ἀγκαλιά της. Καί προχωρεῖ νά φύγει.

Μά δέν προφταίνει πάλι.

Τήν ἴδια στιγμή φτάνει ὁ Θόμπσον. Τόν ἀκολουθοῦν πολλοί μαῦροι ἰθαγενεῖς.

Ἡ Λίμαν ξεθαρρεύει. Βγαίνει ἀπ' τήν κρυψώνα της. Τρέχει κοντά τους.

– Μιά μαύρη ἀρκούδα ἄρπαξε τόν Ταρζάν! Κατά κεί πηγαίνει...

Ὁ Θόμπσον τραβάει τό πιστόλι του. Κι ὅλοι μαζί κυνηγοῦν τήν ἀρκούδα.

Σέ λίγο, τήν πλησιάζουν. Ὁ λευκός ἀδειάζει στή ράχη ὅσες σφαῖρες εἶχε μαζί του.

Μιά ἀπ' αὐτές βρίσκει τό θεριό. Ἐκεῖνο βγάζει ἕνα πονεμένο βογκητό. Παρατάει κάτω τόν Ταρζάν. Καί χύνεται πάνω τους.

Ὁ Θόμπσον, δειλός καθώς

είναι, σκαρφαλώσει σ' ένα δέντρο. 'Η Λίμαν κάνει κι αυτή τό ίδιο.

Μόνον οί ίθαγενεῖς μέ τά κοντάρια τους μένουν. Κι αρχίζουν νά χτυπιοῦνται μέ τό θεριό.

'Η μανιασμένη ἀρκούδα σηκώνει μιά τεράστια πέτρα. Τήν πετάει μ' ἀφάνταστη ὄρμη. Δυό μαῦροι σωριάζονται κάτω νεκροί.

Οί ἄλλοι, στό μεταξύ, κυκλώνουν τό θεριό. Πασχίζουν νά τό καρφώσουν μέ τά κοντάρια τους.

'Η ἀρκούδα ἀρπάζει ἀπ' τά πόδια ἕναν ίθαγενή. Τόν σηκώνει ψηλά. Καί τόν χτυπάει μ' ὄρμη κάτω. 'Ο ἄμοιρος μένει στόν τόπο.

Ἔστερα ἀρπάζει ἄλλον, ἄλλον, ἄλλον... Κι ὄλους μ' ἕνα χτύπημα τούς σκοτώνει.

Μά οί μαῦροι εἶναι πολλοί. 'Η ἀρκούδα εἶναι μία. Μία καί σακατεμένη. 'Η σφαῖρα τήν ἔχει βρεῖ ψηλά στό πόδι. Δέν μπορεί νά παλέψει μαζί τους. Νιώθει πώς θά βρεῖ τό θάνατο. Ἔτσι, ἀναγκάζεται νά παρατήσῃ τόν ἀγώνα. Κουτσαίνοντας, φεύγει ὄσο πιό γρήγορα μπορεί.

Στή σκηνή τοῦ φύλαρχου Χάβ

'Ο Θόμπσον κι ἡ Λίμαν κατεβαίνουν ἀπ' τό δέντρο. Δένουν πάλι μέ χορτόσχοινα τόν Ταρζάν.

Τούς σκοτώνει ὄλους μ' ἕνα μόνο χτύπημα.

Τέσσερις γεροδεμένοι ίθαγενεῖς τόν φορτώνονται στίς ράχες τους. Κι ὄλοι μαζί ξεκινοῦν. Φτάνουν πίσω ἀπ' τό βουνό μέ τούς βράχους, στή σκηνή τοῦ Χάβ.

'Ο φύλαρχος ρίχνει μιά ματιά στήν πληγή τοῦ Ταρζάν.

– Θά πεθάνει, μουρμουρίζει. Πρέπει νά προλάβουμε. Γρήγορα νά τόν πᾶμε στή σπηλιά τῆς μάγισσας Χούλχα.

Δυό μαῦροι τόν σηκώνουν στά χέρια τους. Κάνουν νά ξεκινήσουν. 'Ο Χάβ τούς φωνάζει.

– Νά πείτε στή Χούλχα πώς ὁ

ἄνθρωπος αὐτός θέλω νά μήν πεθάνει... Ἐάν τόν σώσει, θά τῆς δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσῃ. Κι ἐσεῖς οἱ δυό νά μείνετε ἔξω ἀπ' τή σπηλιά της. Δέ θά ἀφήσετε κανένα νά μπεῖ μέσα. Μά οὔτε καί νά βγεῖ.

Οἱ ἰθαγενεῖς τρέχουν νά ἐκτελέσουν τή διαταγή τοῦ βασιλιᾶ τους. Σέ λίγο, φτάνουν στή σπηλιά τῆς μάγισσας. Εἶναι μιά τερατόμορφη, μαύρη γριά. Μέ τριχωτό πρόσωπο. Μέ στόμα δίχως δόντια. Τά μάτια της, πράσινα σάν τοῦ διαβόλου. Τό σκελετωμένο κορμί της διπλω-

μένο μέσα σέ βρωμερό τομάρι λύκου.

Οἱ μαῦροι μπάζουν τόν Ταρζάν στό ἄντρο της. Κι αὐτοῖ βγαίνουν ἔξω.

.....

Ὁ Χάβ, μόλις φεύγουν οἱ μαῦροι μέ τόν Ταρζάν, μπαίνει στή σκηνή του. Μέσα βρίσκονται ὁ Θόμπσον μέ τή Λίμαν.

- Καλά τά καταφέρατε, τούς λέει. Τώρα ἡ δουλειά σας θά τελειώσει. Ἡ μάγισσα θά σώσει τόν Ταρζάν. Ἐτσι, θά μπορέσω νά τόν παραδώσω στόν Γκαούρ.

Ὁ φύλαρχος ρίχνει μιά ματιά στήν πληγή τοῦ Ταρζάν.

- Πές μου, τί θέλεις γιά νά μᾶς δώσεις τό σκελετό;

Σ' ἀντάλλαγμα θά πάρω τό σκελετό τοῦ δεινόσαυρου.

- Λές νά σ' ἀρνηθεῖ; ρωτάει ἡ Λίμαν.

- Ποτέ. Ὁ Γκαούρ μισεῖ θανάσιμα τόν Ταρζάν. Καί τή ζωή του θά ἴδινε γιά νά μποροῦσε νά τόν βάλει στό χέρι.

- Ἄλλωστε, ὁ σκελετός πού ζητᾶμε, δέν ἔχει καμιά ἀξία γιά σᾶς ἐδῶ, μουρμουρίζει ὁ Θόμψον.

- Γιά τόν Γκαούρ, βέβαια. Δίκιο ἔχεις, τ' ἀποκρίνεται ὁ Χάβ. Γιά μένα, ὅμως τό πράγμα ἀλλάζει... Ἐγώ πάντα λογάριαζα νά πουλήσω αὐτό τό σκελετό...

Ξέρω πῶς εἶναι σπάνιος καί πολύτιμος.

Ὁ Θόμψον κι ἡ Λίμαν ἀλλάζουν μιά γρήγορη ἐρωτηματική ματιά.

- Τά λόγια σου, Χάβ, μοῦ φαίνονται παράξενα, τοῦ λέει ἡ λευκή γυναίκα. Ξεχνᾶς τί μᾶς ἔχεις ὑποσχεθεῖ; Δέν εἶπες πῶς θά πάρουμε τό σκελετό;

Ὁ Θόμψον προσθέτει:

- Καί πῶς θά μᾶς δώσεις ἀνθρώπους σου νά τόν κουβαλήσουν στή θάλασσα;

Ὁ φύλαρχος τρίβει τά χέρια του σάν νά τά σαπουνίζει.

- Σωστά.... Ὅλ' αὐτά τά κανονίσαμε... Εἶμαστε σύμφωνοι. Μόνο γιά τήν τιμή δέν κουβεντιάσαμε ἀκόμα. Μά δέ βαριέσαι... ἔχουμε καιρό.

Ἡ Λίμαν τόν ρωτάει ἀπότομα.

- Δηλαδή, πόσα ζητᾶς;

- Καλά, δέ θά τά χαλάσουμε, μουρμουρίζει ὁ φύλαρχος.

Καί βγαίνει ἀργά ἀπ' τή σκηνή.

Ὁ Θόμψον σηκώνεται καί τόν ἀκολουθεῖ.

- Ὁ Γκαούρ θά πάρει τόν Ταρζάν, τοῦ λέει. Σέ σένα τί πρέπει νά δώσω;

Ὁ Χάβ τ' ἀποκρίνεται.

- Τή γυναίκα σου... Θά πάρεις τό σκελετό καί θά φύγεις μόνος. Ἡ Λίμαν θά μείνει κοντά μου. Θά τήν κάνω βασίλισσα. Τό σκελετό τοῦ δεινόσαυρου δέν τόν πουλάω μέ χρυσάφι.

Ὁ Θόμψον τρίζει τά δόντια

του. Μά δέν βγάζει λέξη.
 "Υστερα ξαναμπαίνει στή σκηνή.
 - Τί σοῦ εἶπε; τόν ρωτάει ἡ
 Λίμαν.

- Τίποτα... Δέ βαριέσαι...

Ἡ λευκή γυναίκα τόν κοιτάζει
 παράξενα. Κι ἀμέσως, σηκώνε-
 ται καί βγαίνει ἔξω.

- Χάβ, ρωτάει τό φύλαρχο.
 Πές μου, τί ζήτησες ἀπ' τόν
 ἄντρα μου; Τί θέλεις γιά νά μᾶς
 δώσεις τό σκελετό;

- Ἐσένα!

Ἡ ὁμορφη λευκή ξακαρδίζε-
 ται στά γέλια.

- Χά, χά, χά!... Τόσα λιγα,
 λοιπόν, ζητᾶς; τοῦ λέει.

"Υστερα τόν τραβάει παρά-
 μερα. Καί συνεχίζει ψιθυριστά:

- Εἶμαι σύμφωνη νά πάρεις
 τήν πληρωμή πού ζητᾶς. Μά
 θέλω κι ἐσύ νά μοῦ κάνεις μιά
 χάρη: Ἀπόψε τά μεσάνυχτα,
 λίγο πρίν βγεῖ τό φεγγάρι, θά
 μπεῖς κρυφά στή σκηνή μας. Καί
 θά καρφώσεις τό μαχαίρι σου
 στή καρδιά τοῦ Θόμπσον...

- Θά'ρθω, μουγκρίζει μέ
 σατανική χαρά ὁ ἀπαίσιος φύ-
 λαρχος.

.....

Τά μεσάνυχτα, κρατώντας ἓνα
 φονικό μαχαίρι, μπαίνει στή
 σκηνή τῶν λευκῶν.

Ἡ ὁμορφη λευκή ξακαρδίζε-
 ται στά γέλια.

- Ἐσένα!

Μπαίνει στή σκηνή τῶν λευκῶν, κρα-
 τώντας φονικό μαχαίρι.

του στά στήθια τοῦ συζύγου.
 Αὐτός σπαράζει γιά λίγο. Καί
 πεθαίνει.

Ἡ Λίμαν ξαγρυπνοῦσε κάνον-
 τας τήν κοιμισμένη. Ἐτσι, ἀφή-
 νει πρῶτα τόν Χάβ νά τήν
 ἀπαλλάξει ἀπ' τό σύζυγο. "Υ-
 στερα, πετάγεται ξαφνικά ἀπ' τό

Ἡ Λίμαν ξαγρυπνοῦσε κάνον-
 τας τήν κοιμισμένη. Ἐτσι, ἀφή-
 νει πρῶτα τόν Χάβ νά τήν
 ἀπαλλάξει ἀπ' τό σύζυγο. "Υ-
 στερα, πετάγεται ξαφνικά ἀπ' τό

Ἡ Λίμαν ξαγρυπνοῦσε κάνον-
 τας τήν κοιμισμένη. Ἐτσι, ἀφή-
 νει πρῶτα τόν Χάβ νά τήν
 ἀπαλλάξει ἀπ' τό σύζυγο. "Υ-
 στερα, πετάγεται ξαφνικά ἀπ' τό

Ἡ Λίμαν ξαγρυπνοῦσε κάνον-
 τας τήν κοιμισμένη. Ἐτσι, ἀφή-
 νει πρῶτα τόν Χάβ νά τήν
 ἀπαλλάξει ἀπ' τό σύζυγο. "Υ-
 στερα, πετάγεται ξαφνικά ἀπ' τό

κρεβάτι. Καί καρφώνει τό μαχαίρι της στή ράχη του δολοφόνου. Είχε πάρει τήν απόφαση νά ξεμπερδέψει καί μέ τούς δύο.

Εύχαριστημένη πού πέτυχε τό σχέδιό της, μουρμουρίζει τώρα:

- Δυό μεγάλα όνειρα έχω ακόμα. Ν' αποκτήσω τό σκελετό του δεινόσαυρου. Καί νά φύγω γιά τήν Ἀμερική μαζί μέ τόν πανώριο Ταρζάν.

Ἀμέσως τραβάει μέ κρόπο τό ἄψυχο κορμί του φύλαρχου. Τ' ανεβάζει στό κρεβάτι της. Ὑστερα πλαγιάζει κι αὐτή στό κρεβάτι μέ τό νεκρό. Καί σκεπάζει μέ τήν ἴδια κουβέρτα τό κουφάρι του καί τό κορμί της.

Κάποτε ξημερώνει. Ἡ Ζούγκλα γεμίζει ἀπ' τό ἄσπρο καί καθάριο φῶς τῆς αὐγῆς.

Ἡ λευκή γυναίκα, χωρίς νά σηκωθεί ἀπ' τό κρεβάτι, φωνάζει:

- Ἔ, ἄνθρωποι του Χάβ!.. Ξυπνάτε κι ἐλάτε στή σκηνή τῆς λευκῆς γυναίκας!...

Δέν περνοῦν λίγες στιγμές. Δυό γιγαντόσωμοι μελαποί ἄνδρες φτάνουν. Εἶναι οἱ ἔμπιστοι σωματοφύλακες του φύλαρχου. Μπαίνουν ἀλαφιασμένοι στή σκηνή. Βλέπουν κάτω τό νεκρό κορμί του Θόμπσον.

Ἡ Λίμαν τούς λέει:

- Βγάλτε τον ἔξω. Καί πηγαίνετε νά τόν θάψετε... Τόν σκότωσε ὁ Χάβ, ὁ ἀρχηγός σας... Μόνο, κάντε σιγά. Δέν πρέπει νά

τόν ξυπνήσετε. Κοιμάται πλάι μου.

Οἱ δυό ἰθαγενεῖς ρίχνουν μιά γρήγορη ματιά στό κρεβάτι τῆς λευκῆς γυναίκας. Βλέπουν τό πρόσωπο του ἀφέντη τους.

Εἶναι σκεπασμένος μέχρι τό λαιμό μέ τήν κουβέρτα.

Γονατίζουν ἀμέσως μέ σεβασμό. Προσκυνᾶνε τήν καινούρια βασίλισσά τους.

Ἐκείνη κατεβαίνει ἀπ' τό κρεβάτι. Σκεπάζει πάλι καλά τό νεκρό φύλαρχο.

Στό μεταξύ, οἱ δυό ἰθαγενεῖς ἔχουν τραβήξει ἔξω τό νεκρό.

Ἡ Λίμαν βγαίνει κι αὐτή ἀπ' τή σκηνή. Τούς λέει:

- Ὁ Χάβ εἶπε νά μήν τόν ξυπνήσει κανένας. Εἶναι πολύ κουρασμένος ἀπ' τό φονικό πού ἔκανε τά μεσάνυχτα. Θέλει νά κοιμηθεῖ... Μοῦ εἶπε ὅμως νά μέ πᾶτε στή σπηλιά τῆς μάγισσας Χούλχα. Θέλει νά δῶ ἄν γιатρεύτηκε ὁ Ταρζάν.

Οἱ σωματοφύλακες του Χάβ,

- Τώρα νά γυρίσετε πίσω, τούς λέει ἡ Λίμαν.

τραβοῦν παράμερα τὸ νεκρὸ Θόμπσον. Καί πρόθυμα ἐκτελοῦν τὴν ἐπιθυμία τῆς βασίλισσάς τους.

Σέ λίγο, φτάνουν κοντά στή σπηλιά.

– Τώρα νά γυρίσετε πίσω, τοὺς λέει ἡ Λίμαν. Νά πᾶτε νά φυλάξετε τὴ σκηνή πού κοιμᾶται ὁ ἄντρας μου. Ὁ ἀφέντης σας!...

Οἱ ἰθαγενεῖς ἐκτελοῦν πάλι τὴ διαταγή της.

Καί παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὴν κατασκήνωση.

Σέ λίγο, ἔχουν χαθεῖ πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ βλάστηση τῆς παρθένας Ζούγκλας.

Ἡ σατανικὴ λευκὴ γυναίκα εἶναι μόνη τώρα. Προχωρεῖ κατὰ τὴ σπηλιά. Ἐξω ἀπ' τ' ἄνοιγμά της βρίσκει τοὺς δύο ἰθαγενεῖς νεκρούς. Οἱ λαιμοὶ τους εἶναι γδαρμένοι. Κάποιος τοὺς ἔχει πνίξει.

Ἡ Λίμαν κάνει νά προχωρήσει μέσα.

Ξαφνικά, κοντοστεκεται τρομαγμένη. Τά μάτια της γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη. Στό πρόσωπό της ζωγραφίζεται ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου.

Κι οὐρλιάζει μ' ἀπόγνωση.

– Βοήθεια!... Σῶστε με!...

Ἡ σατανικὴ πλεκτάνη τοῦ Χάβ

Καιρὸς εἶναι τώρα νά γυρίσου-

Περνάει τρομεροὺς κινδύνους. Παλεύει μὲ θηριά.

με καί λίγο πίσω... Ἄς βρεθοῦμε στήν Ἀμερική. Λίγες μέρες πρὶο μπροστά ἀπ' τὴν ἀρχή τῆς ἱστορίας μας. Ὁ Θόμπσον καί ἡ Λίμαν, ἐτοιμάζονται. Πρόκειται νά κάνουν ἓνα μακρινὸ ταξίδι στή Ζούγκλα. Ἄν γυρίσουν ζωντανοί, θά γίνουν πλούσιοι.

Ὁ Θόμπσον εἶναι ἓνα θρασύδειλο ὑποκείμενο. Παλιὸς γκάγκστερ. Ἄνθρωπος μὲ κακοῦργα ἔνστικτα. Χωρὶς καρδιά, χωρὶς συνείδηση.

Ἡ Λίμαν εἶναι κακιὰ, σατανικὴ, καταχθόνια γυναίκα. Κόρη εὐκατάστατης κι ἐντιμῆς οἰκογένειας. Ὁ πατέρας της φρόν-

τισε νά τῆς δώσει μιά καλή μόρφωση. Ὀνειρευόταν νά τή δεῖ μιά στοργική μητέρα. Μά ἡ Λίμαν, νωρίς νωρίς παραστράτησε. Στά δεκαπέντε της χρόνια ἀγάπησε ἕναν κυνηγό ἄγριων θηρίων.

Ἐφυγε ἀπ' τό σπίτι της. Πῆγε μαζί του στή Ζούγκλα. Ἐκεῖ γνώρισε κάποιον ἄλλο. Παράτησε τόν πρῶτο καί πῆγε μέ τό δεύτερο. Οἱ δυό ἄντρες τράβηξαν τά μαχαίρια τους. Μονομάχησαν γιά τήν καρδιά τῆς ὀμορφῆς κοπέλας. Χτυπήθηκαν μέ ἀφάνταστη λύσσα.

Ὁ ἕνας ἔμεινε στόν τόπο. Ὁ ἄλλος ξεψύχησε ὕστερα ἀπό λίγες ὥρες.

Ἡ Λίμαν ἀπομένει μόνη κι ἔρημη. Καταφέρνει ὅμως νά διασχίσει μιά ἀπέραντη περιοχή τῆς Ζούγκλας, μέ μοναδικό της ὄπλο ἕνα μικρό μαχαίρι. Ἐχει γενναία κι ἀτρόμητη καρδιά. Περνάει τρομερούς κινδύνους. Παλεύει μέ θεριά. Τά σκοτώνει. Ὡσπου φτάνει κάποτε σ' ἕνα λιμάνι. Καί ξαναγυρίζει στήν Ἀμερική. Πεινασμένη, κουρελιασμένη. Σέ κακά χάλια.

Τότε γνωρίζεται μέ τόν Θόμσον. Τή συμμαζεύει στήν τρώγλη του. Τήν ταΐζει... Τήν ντύνει... Καί, τέλος, τήν παντρεύεται.

Κάποτε, ὁ Θόμσον κάνει μιά διάρρηξη. Μπαίνει στό σπίτι ἑνός σοφοῦ καθηγητῆ. Κλέβει

ἕνα φάκελο μέ χρήματα. Μέσα σ' αὐτόν βρίσκει κι ἕνα χαρτί.

Εἶναι μιά ἐκθεση κάποιου ἐξερευνητῆ. Μιλáει γιά μιά σπηλιά. Γιά τό σκελετό ἑνός δεινόσαυρου. Λέει πῶς τό ζῶο αὐτό εἶχε ζήσει στή γῆ πολύ παλιά. Πρὶν πολλές χιλιάδες χρόνια. Γράφει ἀκόμα γιά τή μεγάλη ἀξία τοῦ σκελετοῦ. Καί μ' ἕνα σχεδιάγραμμα, δείχνει τό μέρος πού βρίσκεται. Εἶναι, λέει τό χαρτί, μέσα σέ μιά τεράστια σπηλιά. Ψηλή, φαρδιά κι ἀτέλειωτη σέ βάθος. Τό προϊστορικό μεγαθήριο τή χρησιμοποιοῦσε γιά φωλιά του. Κι ἐκεῖ μέσα,

- Πρέπει νά φύγουμε ἀμέσως γιά τή ζούγκλα.

- Ένας μόνον τρόπος υπάρχει για να πετύχει η άποστολή σας.

κάποτε τέλειωσε τή ζωή του. Οι σάρκες του έλιωσαν μέ τόν καιρό. Μά ή σπηλιά προστάτεψε τό σκελετό του. Διατηρήθηκε τόσες χιλιάδες χρόνια.

‘Ο Θόμπσον δείχνει τό χαρτί στή συντρόφισσά του. ‘Εκείνη τοῦ λέει:

– Πρέπει νά φύγουμε άμέσως γιά τή Ζούγκλα. Πρέπει ν’ άποχτήσουμε τόν πολύτιμο σκελετό. Θα τόν φέρουμε στήν ‘Αμερική. Θα τόν πουλήσουμε σ’ ένα Μουσείο. Καί θα γίνουμε πλούσιοι μιά γιά πάντα.

‘Ο Θόμπσον, δειλός όπως πάντα, διστάζει στήν άρχή. Μά ή Λίμαν δέν άργεί νά τόν καταφέρει.

– ‘Εγώ, τοῦ λέει, έχω ξαναπάει στή Ζούγκλα. Ξέρω καλά τά μέρη αυτά. ‘Ο σκελετός βρίσκεται στήν περιοχή τοῦ Ταρζάν. Ίσως νά βροῦμε τόν άρχοντα τής Ζούγκλας. Μπορεί καί νά μās βοηθήσει.

Κι ένα ώραίο πρωί, ξεκινούν. Πάιρνουν κάποιο μεγάλο βαπόρι. Καί φτάνουν στήν ‘Αφρική.

.....

Ξεμπαρκάρουν σ’ ένα μεγάλο λιμάνι. ‘Από κεϊ προχωροῦν στό έσωτερικό. Στά χέρια τους έχουν τό σχεδιάγραμμα. ‘Ετσι, καταφέρνουν νά φτάσουν στό ψηλό βουνό μέ τούς μεγάλους

βράχους. Βρίσκουν τή σπηλιά. Καί βλέπουν μέ τά μάτια τους τόν τεράστιο σκελετό τοῦ δεινόσαυρου.

Μερικοί ίθαγενείς κυνηγοῦν κάπου εκεί κοντά. Τούς βλέπουν. Καί σέρνοντας, τούς φέρνουν μπροστά στόν άρχηγό τους.

‘Ο Χάβ τούς δέχεται μέ καλοσύνη. Μαθαίνει τό σκοπό τοῦ ταξιδιοῦ τους. Καί υπόσχεται νά τούς βοηθήσει.

‘Ο Θόμπσον κι ή Λίμαν πιστεύουν στά λόγια του. Είναι βέβαιοι πώς αυτή τή φορά θα κάνουν τήν τύχη τους.

Μά ό φύλαρχος είναι πιο σατανικός καί πιο καταχθόνιος άπό κείνους. ‘Από τούς ίδιους έχει μάθει γιά τή μεγάλη άξία τοῦ σκελετοῦ. Κι αποφασίζει νά μήν τούς αφήσει νά τόν πάρουν.

Είναι όμως κι άσπονδος έχθρός τοῦ Ταρζάν. Πολλές φορές έχει έρθει σέ σύγκρουση μαζί του... ‘Ο Χάβ τόν μισεί θανάσιμα. Θέλει νά τόν έξοντώσει.

Πώς, όμως; Μέ τόν Ταρζάν δέν μπορεί νά τά βάλει εύκολα...

‘Ετσι τώρα, μέ τούς δύο ξένους, βρίσκει τήν εύκαιρία. Θα τόν εκδικηθεί.

‘Υστερ’ από λίγες μέρες, λέει στό Θόμπσον καί στή Λίμαν:

– Βλέπετε τό βραχώδικο βουνό; Αυτό πού ύψώνεται μπροστά

μας;

- Ναί...

- Έ, λοιπόν, στην ψηλή κορφή του βρίσκεται μιά σπηλιά. Έκει ζει ένας γιγαντόσωμος και τρομερός άγριάνθρωπος. Ο Γκαούρ! Είναι εκείνος που ζητάει να ρίξει τον Ταρζάν απ' τόν θρόνο του. Για να βασιλέψει στή Ζούγκλα.

Ο Θόμπσον και η Λίμαν τόν άκούνε περίεργοι.

- Ο Γκαούρ, συνεχίζει ο φύλαρχος, έμαθε τούς σκοπούς σας. Και δέν αφήνει τούς ανθρώπους μου να βγάλουν τό σκελετό του δεινόσαυρου... Πολύ λυπάμαι... Μά δέν μπορεί να γίνει τίποτα. Ο άγριάνθρωπος αυτός δέν άστειεύεται. Έκεινος που θά τολμήσει ν' άπλώσει χέρι στό σκελετό, θά χάσει τή ζωή του.

Η Λίμαν ρωτάει μέ άγωνία τό φύλαρχο:

- Και τώρα τί θά κάνουμε; Δέ θά βρεθει κανένας τρόπος ν' άποκτήσουμε τό σκελετό;

Ο Θόμπσον έπεμβαίνει:

- Τά πράγματα φαίνονται δύσκολα, Λίμαν. Τό καλύτερο είναι να γυρίσουμε στην Άμερική.

Ο Χάβ κοιτάζει παράξενα τή λευκή γυναίκα. Κι άποκρίνεται στην έρώτησή της.

- Ένας μόνο τρόπος ύπάρχει... Καί είμαι βέβαιος πώς θά πετύχει ο σκοπός τής άποστο-

Η Λίμαν κι ο Θόμπσον φεύγουν από τήν κατασκήνωση του Χάβ.

λής σας.

- Ποιός;

- Να μπορέσετε να πιάσετε ζωντανό ή σκοτωμένο τόν Ταρζάν. Προτιμώ να μου τόν φέρετε ζωντανό. Θα τόν παραδώσω στό Γκαούρ. Και θα ζητήσω γι' άντάλλαγμα τό σκελετό του δεινόσαυρου.

Ο Θόμπσον κουνάει τό κεφάλι του.

- Μά γίνονται αυτά τά πράγματα!...

Η Λίμαν μένει για λίγο βαθιά συλλογισμένη. Ύστερα, ψιθυρίζει:

- Ναί... Θα γίνει κι αυτό.

.....

Πρωί τήν άλλη μέρα, η Λίμαν κι

ὁ Θόμπσον φεύγουν ἀπ' τὴν κατασκήνωση τοῦ Χάβ. Πηγαίνουν σ' ἀναζήτηση τοῦ Ταρζάν.

Ἡ ὀμορφη λευκή ἔχει καταστρώσει τὸ σχέδιό της:

Θά ἐκμεταλλευτεῖ τὸ μίσος πού ἔχει ὁ Ταρζάν στὸν Γκαούρ. Καί θά βάλει σ' ἐνέργεια τὸ βαρὺ πυροβολικὸ τῶν θεληγῶν της. Εἶναι σίγουρη πὼς θά κερδίσει τὸ παιχνίδι. Ὁ Ταρζάν θά πεισθεῖ νὰ ῥθει μαζί τους. Κι ὁ Θόμπσον θά βρεῖ στὸ δρόμο τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν δολοφονήσει. Ἔτσι καί γίνεται.

Φτάνουν νύχτα κοντὰ σὴ σπηλιά τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κι ἡ Λίμαν τοῦ λέει ἓνα σωρὸ ψευτιές.

Μά ὄλ' αὐτὰ τὰ ξέρουμε.

Ἡ Γκαούρ καί τὸ κοράκι

Καί πάλι, ὅμως, θά χρειαστεῖ νὰ γυρίσουμε πίσω.

Δέν εἴσαστε περίεργοι νὰ παρακολουθήσουμε τὸ σατανικὸ Χάβ; Δέ θέλετε νὰ δοῦμε τί ἔκανε, μόλις οἱ δύο λευκοὶ ἔφυγαν γιὰ νὰ βροῦν τὸν Ταρζάν;

Νά τοις, λοιπόν!

Ἄφήνει ν' ἀπομακρυνθοῦν ἄρκετὰ ὁ Θόμπσον μὲ τὴ Λίμαν. Ὑστερα, βγαίνει ἀπ' τὴ σκηνή του. Κι ἀρχίζει νὰ φωνάζει:

– Γκαούουουρ! Γαγκαούουουουρ!...

Σέ λίγο ὁ μελαμψὸς γίγαντας φτάνει μπροστὰ στὸ φύλαρχο.

Μιά τρομερή πάλη αρχίζει μεταξύ τους.

Σάν πονηρός άνθρωπος καταλαβαίνει, πώς πρέπει νά τά 'χει καλά μέ τό μαῦρο δαίμονα.

Ὁ μελαψός γίγαντας βρίσκεται αὐτή τή στιγμή ἔξω στή σπηλιά του. Διασκεδάζει μ' ἕνα κοράκι. Τό βάζει νά κάνει παράξενα καί δύσκολα γυμνάσματα. Εἶναι ὁ Πίκ, ὁ ἀχώριστος φτερωτός σύντροφος τῆς μοναξιάς του.

Ὁ Γκαούρ πετάει μέ δύναμη ψηλά, μικρές πέτρες. Ὁ Πίκ ἀνυψώνεται σάν βολίδα. Καί μέ τά δάχτυλα τῶν ποδαριῶν του, τίς ἀρπάζει στόν ἀέρα.

Ἔστερα, ὁ γίγαντας βγάζει κάτι ἀλλόκοτες φωνές. Τό κορά-

κι τίς ἀκούει. Κι ἀρχίζει ν' ἀνυψώνεται κάθετα. Φτάνει ψηλά στόν οὐρανό. Μά φροντίζει νά βρίσκεται πάντα, πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τόν ἀφέντη του.

Ἔστερα, μαζεύει τά φτερά. Σφίγγει τό πόδια στό κορμί του. Κρύβει τό κεφάλι στό στήθος. Φέρνει τήν οὐρά κάτω ἀπ' τήν κοιλιά του. Γίνεται σωστό κουβάρι. Δέν κάνει καμιά προσπάθεια νά συγκρατηθεῖ στόν ἀέρα. Καί πέφτει κάτω σάν μιά μεγάλη, μαύρη πέτρα.

Ὁ Γκαούρ δέν κουνιέται ἀπ' τή θέση πού βρίσκεται. Ἀπλώνει μόνο τά χέρια του. Κι ὁ Πίκ πέφτει μέσ στίς ἀνοιχτές του παλάμες.

Μά κι ἕνα σωρό ἄλλα τέτοια παιχνίδια ξέρει τό παράξενο κοράκι.

Ξαφνικά, ἡ φωνή τοῦ Χάβ φτάνει ὡς τ' αὐτιά τοῦ Γκαούρ.

Φαντάζεται πώς κάποιος κινδυνεύει κάτω στή φυλή τῶν ἰθαγενῶν.

Σ' ἀπάντηση, βγάζει τό τρομερό οὐρλιαχτό του. Κι ἀρχίζει νά κατεβαίνει τούς τρομαχτικούς βράχους τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Πίκ φτερουγίζει ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ἀκολουθεῖ τόν Γκαούρ στήν κάθοδο.

Σέ λίγο, ὁ μελαψός γίγαντας φτάνει μπροστά στό φύλαρχο.

– Τί θέλεις; ρωτάει.

Ἐκεῖνος τόν τραβᾷ στή σκηνή του.

– Έλα μέσα, τοῦ λέει. Ἐχω νά σοῦ πῶ κάτι πολύ σοβαρό.

Ὁ θεόρατος Γκαούρ σκύβει γιά νά μπεῖ μέσα.

Κι ὁ Χάβ ἀρχίζει:

– Ξέρω, Γκαούρ, πόσο μισεῖς τόν Ταρζάν. Ξέρω πώς ζητᾶς εὐκαιρία νά τόν σκοτώσεις. Ξέρω, ἀκόμα, πώς ἐσύ εἶσαι πιό δυνατός... Κι ἐσύ πρέπει νά γίνεις ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Δέν εἶναι ἀλήθεια ὅλ' αὐτά;

Ἄντί γι' ἀπόκριση, ὁ γίγαντας, μουρμουρίζει:

– Λέγε, τί μέ θέλεις;

Ὁ σατανικός φύλαρχος συνεχίζει.

– Πρὶν ἀπό λίγο ἔστειλα δύο λευκοὺς ἀνθρώπους στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ἐχουν μαζί τους ὅπλα. Ὄταν γυρῖσουν, θά μοῦ τόν φέρουν ζωντανό ἢ σκοτωμένο. Θέλω νά στὸν κάνω δῶρο. Πιστεύω πώς ἔτσι θά γίνουμε φίλοι.

Ὁ Γκαούρ τόν κοιτάζει στά μάτια. Δέ βγάζει λέξη ἀπ' τὸ στόμα του. Μόνο φεύγει γρήγορα ἀπ' τὴ σκηνή. Τρέχοντας, ὕστερα, χάνεται πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ βλάστηση τῆς παρθένας Ζούγκλας.

Θέλει νά φτάσει στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Νά βρεῖ κάποιο τρόπο νά τόν σώσει.

Καί τρέχει χωρίς νά παίρνει ἀνάσα. Βιάζεται νά βρεθεῖ κοντά του πιό γρήγορα ἀπ' τοὺς

λευκοὺς κακούργους.

Ὅσο γιά τόν Χάβ, ὑπάρχει πάντα καιρός. Πρῶτα θά γλιτώσει τόν Ταρζάν, κι ἔπειτα θά γυρῖσει νά τιμωρήσει τὸ φύλαρχο.

Τὸ κοράκι φτερουγίζει χαμηλά. Ἀκολουθεῖ πάντα τὸν ἀφέντη του.

Ξαφνικά, ἀπ' τὸ ράμφος του βγαίνει μιά παράξενη τρομαγμένη φωνή.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Γκαούρ βλέπει μπροστά του μιά μεγάλη ἀρκούδα.

Χωρὶς νά σταματήσει, λοξεύει λίγο τὸ δρόμο του. Δέ θέλει νά συναντηθεῖ μαζί της.

Μά τὸ θεριό νομίζει πώς θά τοῦ κάνει κακό. Καί χυμάει μανιασμένο πάνω του.

Ὁ Γκαούρ ἀναγκάζεται νά σταθεῖ. Τὸ ἔχει σέ μεγάλη ντροπή νά τρέξει ὅταν τόν κυνηγοῦν.

Κι ἀρχίζει μιά τρομερὴ πάλη μεταξύ τους.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δέν κρατάει ποτέ ὄπλο. Μόνο τὰ χέρια του ἔχει.

Μά ἡ ἀρκούδα εἶναι ἀφάνταστα δυνατὴ. Τόν σφίγγει τρομαχτικά. Τὰ κόκαλα τοῦ γίγαντα τρίζουν ἀπαίσια. Φοβᾶται πώς θά σπάσουν.

Τὸ θεριό τόν φέρνει σέ πολύ δύσκολη θέση.

Νά, ὅμως, πού ὁ μικρὸς φτερωτὸς σύντροφός του ἔρχε-

ται νά τόν βοηθήσει.

Μ' ἓνα γρήγορο φτερούγισμα χαμηλώνει. Γαντζώνει τὰ δάχτυλα τῶν ποδαριῶν του στό μαλλιάρó κεφάλι τῆς ἀρκούδας. Ὕστερα, σκύβει. Καί μέ τό ράμφος του χτυπάει τὰ μάτια της. Τήν τυφλώνει.

Ἡ γιγαντόσωμη ἀρκούδα παρατάει τόν Γκαούρ. Στριφογυρίζει μανιασμένη. Οὐρλιάζει ἀπαίσια... Ὁ μελαψός ἄντρας παραξενεύεται. Δέν ξέρει πώς ὁ Πίκ τήν τύφλωσε. Βρίσκει ὁμως τήν εὐκαιρία ν' ἀρπάξει μιὰ πέτρα. Τῆς τήν πετάει μέ δύναμη στό κεφάλι. Ἡ ἀρκούδα σωριάζεται κάτω νεκρή.

Ἡ Ὁ Ταρζάν χτυπᾷ μέ μιὰ μεγάλη πέτρα τό θειρό.

Συνάντηση στή σπηλιά τῆς Χούχλα

Ἐτσι, λεύτερος τώρα, κάνει νά φύγει.

Προχωρεῖ λίγα βήματα. Μά πάλι κοντοστέκεται.

Σάν κάτι νά βασανίζει τό μυαλό του. Συλλογιέται:

– Πάω νά σώσω τόν Ταρζάν... Πῶς ὁμως θά παρουσιασθῶ μπροστά του; Πρέπει κάτι νά κάνω γιά νά μή μ' ἀναγνωρίσει...

Ψάχνει ἀμέσως γύρω του. Βρίσκει μιὰ κοφτερή πέτρα... Ὕστερα, ξαναγυρίζει κοντά στή σκοτωμένη ἀρκούδα. Αρχίζει νά τή γδέρνει μέ προσοχή.

Ἡ Ὁ Πίκ χοροπηδάει χαρούμενος στό πλάι του.

Καί τσιμπολογάει λαιμαργα ἀπ' τίς σάρκες τοῦ θειριοῦ. Αὐτές πού ξεγυμνώνει ὁ Γκαούρ, τραβώντας τό μαλλιάρó μαῦρο δέριμα τῆς ἀρκούδας. Μόνο τό κεφάλι δέ γδέρνει. Τ' ἀφήνει ὀλόκληρο πάνω στό τομάρι.

Ἐτσι, κάποτε τελειώνει κι αὐτή τή δουλειά. Μά κοντεύει πιά νά νυχτώσει.

Ἡ Ὁ μελαψός γίγαντας φορτῶνεται τό ζεστό ἀκόμα τομάρι. Καί συνεχίζει τό δρόμο του.

Ἡ Ὁταν φτάνει κοντά στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν, εἶναι νύχτα. Τότε τό φοράει. Κρύβεται ὀλόκληρος μέσα σ' αὐτό. Φαίνεται σάν πραγματική ἀρκούδα. Καί

παραμονεύει. Σέ λίγο ακούει τούς λευκούς κακούργους νά φωνάζουν. Ἀκούει καί τήν κραυγή τοῦ Ταρζάν. Νομίζει πώς μόλις παρουσιαστεῖ μπροστά τους, θά τόν σκοτώσουν. Γι' αὐτό τόν ἀρπάζει γρήγορα. Καί τρέχει νά τόν φέρει στή σπηλιά του. Μά στό δρόμο σκοντάφτει καί πέφτει. Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σηκώνει μιά πέτρα. Χτυπᾶ μέ δύναμη τό θηριό.

Ἡ πέτρα πέφτει πάνω στό ἄγδαρτο κεφάλι τῆς ἀρκουδας. Τό πραγματικό κεφάλι τοῦ Γκαούρ βρίσκεται παρακάτω: Μέσα στό λαιμό της. Ἐκεῖ ἔχει ἀνοίξει δυό μικρές τρύπες γιά νά βλέπει.

Ὁ Γκαούρ νιώθει μόνο τό τράνταγμα ἀπ' τό χτύπημα. Καί μένει ἀναίσθητος. Ἄν ἡ πέτρα τόν ἔβρισκε στό κεφάλι, θά τόν σκότωνε!

Ὁ Πικ βλέπει τόν Γκαούρ ἀκίνητο. Νομίζει πώς ὁ Ταρζάν τόν ἔχει σκοτώσει. Καί τόν χτυπάει στό κεφάλι μέ τό ράμφος του.

Ἐπειτα, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει τίς φωνές τῶν λευκῶν. Τρέχει νά τούς βοηθήσει...

.....

Ὁ Γκαούρ δέν ἀργεῖ νά συνέλθει. Ὁ Πικ τοῦ δείχνει τό

Τούς ἀρπάζει ἀπ' τό λαιμό καί τούς πνίγει.

δρόμο πού πήραν οι δυό λευκοί μέ τόν Ταρζάν.

Ο μελαψός γίγαντας τρέχει καί τούς φτάνει.

Μά βρίσκει τόν Ταρζάν άναίσθητο. Τόν ξαναπαίρνει στήν άγκαλιά του. Γρήγορα, όμως, τόν παρατάει πάλι. Καί τραυματισμένος, φεύγει νά σωθει.

Λίγο πιό πέρα πετάει άπό πάνω του τό τομάρι τής άρκούδας. Η πληγή, ψηλά στό πόδι, τόν πονάει άφάνταστα.

– Θα πάω στή μάγισσα Χούχλα, μουρμουρίζει. Αυτή θα μέ γιατρέψει.

Καί παίρνει τό δρόμο γιά τή σπηλιά της.

.....

Εκεϊ βρίσκει δυό ιθαγενείς. Τόν έμποδίζουν νά μπει μέσα.

Ο Γκαούρ δέ θέλει νά τούς κάνει κακό. Μά πονάει τρομερά. Δέν μπορεί νά περιμένει. Απλώνει γρήγορα τά σιδερένια μπράτσα του. Τούς άρπάζει άπ' τό λαιμό. Καί τούς πνίγει.

Υστερα, μπαίνει στή σπηλιά.

Λάμψη χαράς φωτίζει άμέσως τά μάτια του. Ο Ταρζάν βρισκετ' έκει. Είναι άκόμα άναίσθητος.

– Πώς είναι; ρωτάει τή μάγισσα.

Η μαύρη κουνάει θλιβερά τό κεφάλι της.

– Έχασε πολύ αίμα... Θα πεθάνει...

Τό χαρούμενο πρόσωπο του Γκαούρ σκοτεινιάζει τώρα.

Ξεχνάει μεμιάς τή δική του πληγή. Δέ νιώθει τούς δικούς του πόνους.

– Χούχλα, τής λέει. Θέλω νά τόν σώσεις. Ο Ταρζάν είναι πανώριος, περήφανος, άτρόμητος!... Ποτέ δέ θα βρεθει καλύτερος άρχοντας γιά τή Ζούγκλα μας! Πές μου, λοιπόν... Τί πρέπει νά κάνω γιά νά μην πεθάνει;

Η τερατόμορφη μάγισσα τόν κοιτάζει παράξενα:

– Νά του δώσεις τό αίμα σου!...

– Μόνο τό αίμα μου; τής

Τό αίμα του Γκαούρ άρχισε νά κυλάει στις φλέβες του Ταρζάν.

ἀποκρίνεται. Τόσο φτηνά θά πληρώσω τή ζωή του;

Ἡ Χούχλα δέν τ' ἀποκρίνεται. Τόν βάζει γρήγορα νά ξαπλώσει πλάι στόν ἀναίσθητο Ταρζάν. Ὑστερα, χαράζει μ' ἓνα παράξενο ἐργαλεῖο τά μπράτσα τους. Καί τά δένει σφιχτά. Τό ἓνα πλάι στό ἄλλο.

Τό αἷμα τοῦ Γκαούρ χύνεται τώρα μέ ὄρμη μέσα στό κορμί τοῦ Ταρζάν.

Ἡ μαύρη γερόντισσα μурμουρίζει μαγικά λόγια. Κάνει ἀλλόκοτα ξόρκια... Τέλος, λέει στό Γκαούρ:

– Τά αἱματά σας σμίξανε. Τώρα εἴσαστε κάτι πιό πολύ ἀπό ἀδέρφια. Ἐνας ἄνθρωπος σέ δυό κορμιά. Ποτέ δέν πρέπει νά χτυπηθεῖτε... Ἐκεῖνος πού θά ματώσει τόν ἄλλον, θά τιμωρηθεῖ σκληρά. Ὁ Θεός Γουάρα θά ρίξει φωτιά νά τόν κάψει.

Μά ὁ Γκαούρ δέν πολυκαταλαβαίνει τά λόγια της.

Τ' αὐτιά του βουίζουν παράξενα. Τό κορμί του σιγά-σιγά μουδιάζει. Νιώθει νά βυθίζεται σ' ἓνα γλυκό λήθαργο.

Ἀντίθετα, τό χλωμό πρόσωπο τοῦ Ταρζάν, ἀρχίζει νά ζωντανεύει... Παίρνει τό χρῶμα τῆς ζωῆς.

– Φτάνει, ψιθυρίζει σέ λίγο ἡ μαύρη.

Καί λύνει τά μπράτσα τῶν δυό παλικαριῶν.

Μέ δυσκολία, ὁ Γκαούρ σηκώ-

νεται ὀρθός.

– Θά ζήσει τώρα; τῆ ρωτάει:

– Ναί, σέ λίγο θ' ἀνοίξει τά μάτια του.

– Ἐγώ θά φύγω, τῆς λέει. Δέν πρέπει νά μέ δεῖ. Ὁ Ταρζάν δέ θέλω νά μάθει τίποτα γιά μένα... Σ' εὐχαριστῶ..

Καί γυρίζει νά βγεῖ ἀπ' τή σπηλιά.

Ἡ Χούχλα βγάζει μιά φωνή. Τότε μόνο βλέπει ψηλά στό πόδι του τήν πληγή.

– Εἶσαι λαβωμένος κι ἐσύ; τόν ρωτάει. Ἐχεις χάσει αἷμα; Γιατί δέν μοῦ τό ἴπες; Τό λιγοστό πού σοῦ ἴχε μείνει, δέν ἔπρεπε νά τό δώσεις...

– Ναί, μурμουρίζει ὁ Γκαούρ. Μέ χτύπησαν μέ μιά σφαῖρα. Μά τό ἴχα ξεχάσει...

Ἡ μάγισσα πλένει τήν πληγή. Τοῦ βάζει ἐπάνω ἀπ' τά θαυματουργά βοτάνια της. Ὑστερα, τοῦ λέει:

– Πήγαινε γρήγορα στή σπηλιά σου... Πρέπει νά ξεκουραστεῖς.

– Θά πάω πρῶτα νά τιμωρήσω τόν Χάβ, τῆς ἀποκρίνεται.

– Ὅχι, ἐπιμένει ἐκείνη. Νά πᾶς ἀμέσως νά ξαπλώσεις. Ἄν δέν τό κάνεις, θά πάθεις μεγάλο κακό... Τόν Χάβ τόν τιμωρεῖς κι αὔριο. Δέ χάλασε ὁ κόσμος!

Ὁ Γκαούρ νιώθει μεγάλη ἀδυναμία.

– Καλά, μурμουρίζει. Θά κάνω ὅπως μοῦ λές.

Καί φεύγει ἀργά γιά τή σπηλιά

Ὁ Ταρζάν τὴν πλησιάζει ἐξαγριωμένος, σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του.

του. Ὁ φτερωτός Πικ τὸν ἀκολουθεῖ πάντα.

Ὁ σκελετός τοῦ Δεινόσαυρου

Ὅπως ξέρουμε, ἡ ὀμορφὴ Λίμαν ἔβαλε τὸ φύλαρχο Χάβ νὰ δολοφονήσει τὸν Θόμπσον. Ὑστερα, κάρφωσε κι αὐτὴ τὸ μαχαίρι τῆς στῆ ράχη τοῦ δολοφόνου.

Ἔτσι, ξεμπερδεύει καί μέ τούς δύο ἀνεπιθύμητους ἀνδρες.

Καί φεύγει γιὰ τὴ σπηλιά τῆς Χούχλα. Θέλει νὰ συναντήσει τὸν πανώριο Ταρζάν.

Εἶναι σίγουρη γιὰ τὴν ὀμορφιά

τῆς. Μὲ τ' ἀκατανίκητα θέληγ-τρά τῆς, θά καταφέρει νὰ τὸν ξεμυαλίσει.

Ἔτσι, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας θά κάνει ὅ,τι τοῦ πεῖ. Θά τὴ βοηθήσει νὰ πάρει τὸν πολυτίμο σκελετό. Καί θά τὴν ἀκολουθήσει στὴν Ἀμερικὴ.

Μά ἀλλιῶς τὰ λογαριάζει κι ἀλλιῶς τὰ βρίσκει.

Μέσα στὴ σπηλιά τῆς μαύρης μάγισσας, βλέπει κάτι τρομαχτικό.

Εἶναι ὁ ἐξαγριωμένος Ταρζάν. Τὴν πλησιάζει σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του.

- Βοήθειασα!... Σῶστε με! φωνάζει τρομαγμένη.

Στὸ μεταξύ, ὁ λευκὸς γίγαντας τὴν ἔχει ἀρπάξει ἀπ' τὰ μαλλιά. Εἶναι ἔτοιμος νὰ σπαράξει τὰ στήθια τῆς.

Ὑστερ' ἀπ' τὸ πρῶτο ξάφνιασμα, ἡ Λίμαν συνέρχεται.

Καί τὸ σατανικὸ μυαλό τῆς καταστρώνει γρήγορα σχέδιο σωτηρίας.

Ὑποχωρεῖ ἀμέσως δυὸ βήματα. Καί τοῦ φωνάζει:

- Ἐνας ἄντρας, Ταρζάν, ποτέ δέ σκοτώνει μιὰ ἄσπλη κι ἀδύνατη γυναίκα. Πές μου, τί κακό σοῦ ἔκανα; Γιατί θέλεις νὰ μέ σπαράξεις; Κι ἂν ἔφταιξα, δῶσε μου τὸ μαχαίρι σου. Θά σπαράξω μονάχη τὰ στήθια μου.

Ὁ Ταρζάν κλονίζεται... Τὰ λόγια τῆς τὸν κάνουν νὰ ντραπεῖ. Βάζει ἀργὰ τὸ μαχαίρι στὴ θήκη.

Τήν τραβάει ἔξω ἀπ' τή σπηλιά. Καί τῆς λέει:

– Μαζί μέ τόν ἄντρα σου, μέ παρασύρατε σέ ἄτιμη παγίδα... Μέ πυροβολήσατε γιά νά μέ σκοτώσετε!

Ἡ σατανική Λίμαν σκάει στά γέλια:

– Χά, χά, χά!... Βλέπεις, λοιπόν, καλέ μου Ταρζάν; Βλέπεις τί θά πάθαινες ἂν μέ σκότωνες; Θά ἔβαφες τά χέρια σου στό αἷμα μιᾶς ἀθώας γυναίκας. Μιᾶς γυναίκας πού γιά χατίρι σου σκότωσε τό μόνο προστάτη πού ἔχε στή Ζούγκλα! Τόν ἄντρα τῆς!

Ἄνταρζάν τήν κοιτάζει σατισμένος.

Ἐκείνη συνεχίζει. Κι ἀπ' τό στόμα τῆς βγαίνουν τρομερές ψευτιές:

– Δέ σέ παρασύραμε σέ καμιά παγίδα, Ταρζάν... Οὔτε θέλαμε νά σέ δολοφονήσουμε...

– Τότε, ποιός μέ πυροβόλησε;

– Ὁ Γκαούρ. Ποιόν ἄλλον ἐχθρό ἔχεις ἐδῶ στή Ζούγκλα; Ποιός ἄλλος θέλει νά σέ σκοτώσει; Ποιός ἄλλος θέλει ν' ἀρπάξει τό θρόνο σου;

Ἄνταρζάν τήν κοιτάζει σάν χαμένος.

– Ὁ Γκαούρ; Ξαναρωτάει σάν νά μήν πιστεύει στ' αὐτιά του.

– Ναί, τ' ἀποκρίνεται ἡ ὀμορφὴ λευκή. Δέ σοῦ εἶχα πει πώς μᾶς ἔπιασε ἔξω ἀπ' τή σπηλιά τοῦ δεινόσαυρου; Δέν ἄναψε

φωτιά νά μᾶς κάψει; Τότε πῆρε κι ἀπ' τόν Θόμπσον ἓνα πιστόλι. Παραφύλαξε κρυμμένος πίσω ἀπό ἓνα δέντρο. Καί σέ πυροβόλησε. Ὑστερα τό ἔβαλε στό πόδια. Ἐγώ κι ὁ ἄντρας μου σέ μεταφέραμε στή σκηνή τοῦ Χάβ. Μά ὁ φύλαρχος ἤθελε νά σέ παραδώσει στό Γκαούρ. Γιά νά σέ σώσω, κάρφωσα τό μαχαίρι μου στή ράχη του. Τόν σκότωσα... Τότε, ἄκουσα νά λένε γιά τή μάγισσα Χούχλα. Παρακάλεσα τόν Θόμπσον νά σέ πᾶμε στή σπηλιά τῆς. Δέν ἤθελα νά πεθάνεις... Ὁ ἄντρας μου δέ δέχτηκε νά μέ βοηθήσει. Εἶχε καταλάβει τό μυστικό μου...

– Ποιό μυστικό σου; ρωτάει ὁ Ταρζάν.

– Πῶς σ' ἀγαποῦσα, τ' ἀποκρίνεται δειλά.

Καί χαμηλώνει τά μάτια τῆς. Ὑστερα, συνεχίζει.

– Σέ μιά στιγμή, βλέπω τό Θόμπσον νά τραβάει τό μαχαίρι του. Χύνεται μέ λύσσα νά τό καρφώσει στήν καρδιά μου... Σάν τρελή τραβάω κι ἐγώ τό δικό μου. Προφταίνω καί τό καρφώνω στή δική του καρδιά... Τώρα εἶμαι λεύτερη. Πληρώνω δύο μαύρους νά μέ βοηθήσουν... Σέ φέρνουν ἐδῶ, στή σπηλιά τῆς μάγισσας. Καί τῆς φιλάω τά πόδια γιά νά σέ σώσει.

Ἄνταρζάν ρίχνει μιά ματιά στούς δύο ἰθαγενεῖς.

– Αὐτούς ποιός τοὺς ἐπνιξε;

ρωτάει.

Ἡ Λίμαν τ' ἀποκρίνεται.

– Ἐγώ... Τούς εἶπα νά περιμένουν ἔξω ἀπ' τή σπηλιά. Ἦξερα πώς θά νυστάξουν καί θ' ἀποκοιμηθοῦν. Τότε βρῆκα εὐκαιρία καί τούς ἐπνίξα. Πρῶτα τόν ἕναν. Ὕστερα τόν ἄλλον. Δέν ἤθελα νά μάθει κανένας ποῦ βρισκόσουν...

Ἄρα τὸν Ταρζάν κάνει δυό γρήγορα βήματα. Πλησιάζει στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς.

– Χούχλα, φωνάζει στή μάγισσα. Ποιός μ' ἔφερε ἀναισθητο στή σπηλιά σου;

– Δυό ἄνθρωποι τοῦ Χάβ, ἀποκρίνεται ἡ μαύρη.

Ἄρα τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας τὴν ξαναρωτάει:

– Καί ποιός τούς ἐπνίξε;

Ἡ Λίμαν γίνεται κίτρινη σάν τὸ λεμόνι. Ἀπ' τὴν ἀπάντηση τῆς μάγισσας, κρέμεται ἡ ζωὴ τῆς.

Ἡ Χούχλα παρουσιάζεται στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς τῆς.

– Τί εἶπες, παιδάκι μου; τοῦ κάνει. Δέν ἄκουσα καλά.

– Ποιός ἐπνίξε τούς ἰθαγενεῖς; τὴν ξαναρωτάει.

Ἡ μάγισσα βρίσκεται σέ δύσκολη θέση. Ὁ Γκαούρ τῆς τό εἶπε καθαρά: Ὁ Ταρζάν δέν πρέπει νά μάθει τίποτα γιὰ μένα.

Δυσκολεύεται νά μιλήσει.

Μά ἡ Λίμαν τῆς δείχνει μέ τὸ δάχτυλο τὸν ἑαυτὸ τῆς. Σάν νά τῆς λέει: Ἐγώ.

– Νά μέ βοηθήσεις νά πάρω τὸ σκελετὸ τοῦ δεινόσαυρου.

Ἡ γριά καταλαβαίνει. Κι ἀποκρίνεται, δείχνοντας τὴ λευκὴ γυναίκα.

– Αὐτὴ τούς ἐπνίξε.

Ἡ Λίμαν ἀναπνέει. Ἐχει σωθεῖ.

Ἡ Χούχλα χάνεται πάλι στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς τῆς.

Ὁ Ταρζάν πιάνει τώρα τὰ χέρια τῆς λευκῆς γυναίκας.

Τὰ φιλάει μέ σεβασμό.

– Σ' εὐχαριστῶ, τῆς λέει. Ποτέ δέ θά ξεχάσω ὅσα ἔκανες γιὰ μένα... Πές μου, τί θέλεις νά κάνω κι ἐγώ τώρα γιὰ σένα;

– Νά μέ βοηθήσεις νά πάρω τὸ σκελετὸ τοῦ δεινόσαυρου, τοῦ λέει.

– Θά γίνει, τῆς ἀποκρίνεται.

Στό σκοτεινό βάθος φαντάζει κάτασπρος, ο σκελετός.

Καί τί ἄλλο;

- Νά ἴρθεις μαζί μου στήν Ἀμερική...

- Αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνει, μουρμουρίζει. Ποτέ δέ θ' ἀφήσω τή σπηλιά μου... Τή Ζούγκλα μου.

Ἡ Λίμαν δέ λέει τίποτα.

Ἔτσι ἀργά ξεκινοῦν. Καί φτάνουν στή σπηλιά τοῦ δεινόσαυρου. Στό σκοτεινό βάθος της φαντάζει κάτασπρος ὁ τεράστιος σκελετός.

Μπαίνουν κι οἱ δύο μέσα. Τόν πλησιάζουν.

Ἡ λευκή γυναίκα ἀπλώνει τό χέρι της. Πιάνει ἓνα ἀπ' τά κόκαλα. Ἀμέσως ὅμως τό νιώθει νά τρίβεται. Νά πέφτει κάτω σάν ἄσπρη σκόνη...

- Κρίμα, ψιθυρίζει. Οἱ χιλιάδες χρόνια πού πέρασαν ἔχουν καταστρέψει τόν πολύτιμο σκελετό... Εἶναι ἀδύνατο νά μεταφερθεῖ...

Ἦστερα, γυρίζει στόν Ταρζάν.

- Τώρα πιά δέ χρειάζεται νά γυρίσω στήν πατρίδα μου, τοῦ λέει. Θά μείνω μαζί σου.

Κι οἱ δύο καινούριοι σύντροφοι ξεκινοῦν ἀργά. Προχωροῦν νά φτάσουν στή σπηλιά τους.

Μά ὁ Ταρζάν νιώθει μεγάλη ἐξάντληση. Δέν ἔχει τό κουράγιο οὔτε τά πόδια του νά σείρει...

Ἔτσι, σέ μιά στιγμή, σωριάζεται κάτω λιπόθυμος.

Βρίσκονται κοντά σέ μιά μικρή λίμνη.

Ἡ Λίμαν κάνει ὅ,τι μπορεῖ νά τόν συνεφέρει. Μά στέκεται ἀδύνατο.

Ξαφνικά, ἀκούει ἓνα παράξενο φτερούγισμα. Κι ἀμέσως, ἓνα μεγάλο κοράκι πλησιάζει τόν Ταρζάν.

Εἶναι ὁ Πίκ, ὁ φτερωτός σύντροφος τοῦ Γκαούρ. Ἔρχεται νά χτυπήσει πάλι τόν Ταρζάν. Θέλει νά τόν τιμωρήσει. Δέν ξεχνάει τήν πέτρα πού πέταξε τήν περασμένη νύχτα στόν ἀφέντη του. Τότε πού ἐκεῖνος φοροῦσε τό τομάρι τῆς ἀρκούδας.

Ἡ Λίμαν καταλαβαίνει τίς ἄσχημες διαθέσεις τοῦ μαύρου πουλιοῦ. Ἀρπάζει ἓνα ξερό κλαδί. Καί χτυπάει τό κοράκι. Θέλει νά προστατέψει τόν Ταρζάν.

Εἶναι ἡ πρώτη καί τελευταία καλή πράξη πού κάνει στή ζωῆ της.

Τό πουλί ἐξαγριώνεται ἀπ' τό χτύπημά της. Παρατάει τόν Ταρζάν. Χύνεται τώρα πάνω σ' αὐτήν.

Τή χτυπάει μέ λύσσα. Τό σκληρό του ράμφος σχίζει τό κεφάλι της. Σχίζει τό πανώριο πρόσωπό της. Τό κλαδί ξεφεύγει ἀπ' τά χέρια τῆς λευκῆς γυναίκας.

Οἱ πόνοι τήν κάνουν νά οὐρλιάζει σάν τρελή.

Κλοτσάει μέ δύναμη τό λιπόθυμο Ταρζάν.

Τή χτυπάει μέ λύσσα μέ τό σκληρό του ράμφος.

– Βοήθεια, τοῦ φωνάζει.

Μά ὁ νέος οὔτε βλέπει, οὔτε ἀκούει τίποτα. Βρίσκεται σέ βαθύ λήθαργο.

Καί τό τρομερό κοράκι συνεχίζει τό ἔργο του.

Ἡ ἄμοιρη νέα εἶναι ἀδύνατο νά τό συγκρατήσῃ.

Ξαφνικά, γρήγορα βήματα ἀκούγονται. Κάποιος πλησιάζει τρέχοντας. Καί σέ λίγο παρουσιάζεται ὁ Γκαούρ.

– Μή, φωνάζει στό κοράκι του.

Ἄλλο Πίκ παύει νά χτυπᾷ τή λευκή γυναίκα. Φτερουγίζει στήν κορφή κάποιου δέντρου.

Ἡ Λίμαν στριφογυρίζει οὐρλιάζοντας. Προσπαθεῖ νά φύγει γιά νά σωθεῖ. Τρέχοντας, ὅμως, χτυπιέται ἀπ' τό ἓνα δέντρο σ' ἄλλο.

Ὁ Γκαούρ τήν ἀρπάζει ἀπ' τοὺς ὠμούς. Τήν κοιτάζει στό πρόσωπο. Τά μάτια της μοιάζουν μέ ματωμένες πληγές. Ὁ Πίκ τήν ἔχει τυφλώσει. Τό κεφάλι της βρίσκεται σέ κακά χάλια. Ἀπ' τίς ἀμέτρητες πληγές τρέχει αἷμα. Καί σέ λίγες στιγμές, μένει λιπόθυμη στά χέρια του.

– Κακιά γυναίκα, μουρμουρίζει ὁ μελαψός γίγαντας. Σέ λυπᾶμαι. Μά τιμωρήθηκες ὅπως σοῦ ἄξιζε...

Ἔστερα, τή σηκώνει στά χέρια του. Λίγο πιό πέρα εἶναι ἡ μικρή λίμνη. Τρέχει πρός τά ἐκεῖ... Θέλει νά βρέξει τό κεφάλι της μέ νερό. Νά τήν συνεφέρει. Ἡ ὄχθη τῆς λίμνης εἶναι ἀμμουδερή καί ὑγρή. Τά πόδια τοῦ Γκαούρ βουλιάζουν στή νοτισμένη ἄμμο. Οἱ μεγάλες γυμνές πατοῦσες του ἀφήνουν βαθιά τ' ἀχνάρια τους. Τέλος, τήν ξαπλώνει κάτω. Μά εἶναι ἀργά. Ἡ ἄμοιρη λευκή γυναίκα ἔχει ξεψυχήσει.

– Καλύτερα ἔτσι, μουρμουρίζει πάλι ὁ γίγαντας. Ἄν ζοῦσες θά ἴσουν δυστυχισμένη. Τά μάτια σου δέ θά ξανάβλεπαν τό φῶς τοῦ ἡλίου.

Κόβει ἔστερα μερικά ἀνθισμένα κλαδιά. Σκεπάζει τό πανώριο κορμί της.

Καί φεύγει. Καθώς προχωρεῖ, σταματάει μπροστά στόν ἀναίσθητο Ταρζάν. Τόν κοιτάζει μέ

ἀγάπη καί συμπόνια. Ἔστερα σκύβει καί τόν φιλάει στό μέτωπο.

– Ἀδερφέ μου Ταρζάν, ψιθυρίζει. Τά αἱματά μας σμίξανε... Πότε ἄραγε θά σμίξουν κι οἱ καρδιές μας; Πότε θά γίνουμε φίλοι;

.....

Ἐχει περάσει πάνω ἀπό μιά ὥρα... Ὁ Ταρζάν σιγά-σιγά συνέρχεται. Ὁ λήθαργος πού ἔχε βυθιστεῖ τοῦ ξανάδωσε δύναμη. Πετιέται ὀρθός. Ψάχνει γύρω του νά βρεῖ τή λευκή γυναίκα. Τή φωνάζει:

– Λίμαν!.. Λίμασαν!..

Ἔσπου, τρέχοντας, φτάνει κάτω στή λίμνη. Καί τή βρίσκει νεκρή. Τό κεφάλι της εἶναι ἀγνώριστο ἀπ' τίς πληγές καί τά αἱματα. Στήν ἀμμουδερή ὄχθη γύρω της, βλέπει ἀχνάρια μεγάλων γυμνῶν ποδαριῶν. Καταλαβαίνει σέ ποιόν ἀνήκουν. Τά μάτια του πετοῦν ἀστραπές ὀργῆς. Τά δόντια του τρίζουν ἀπαίσια... Καί μουγκρίζει σάν πληγωμένο θεριό:

– Ἄνανδρε Γκαούρ!... Τί σοῦ ἔφταιξε ἡ ἄμοιρη αὐτή γυναίκα; Γιατί τήν τύφλωσες; Γιατί τή σκότωσες; Μά ἔννοια σου... Κάποτε θά πέσεις στά χέρια μου. Καί θά πληρώσεις ἀκριβά τό ἐγκλημά σου!...

ΤΕΛΟΣ

Ο ΓΚΑΟΥΡ

Ο μελαψός
γίγαντας

Λίγα λόγια για τό τεύχος Νο
8 τής σειράς ΓΚΑΟΥΡ -
ΤΑΡΖΑΝ

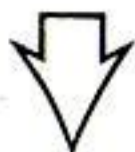
Μιά νέα περιπέτεια
μέ άπρόσμενες εξέλιξεις
«ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ
ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΥ»

Ο Ταρζάν άγκαλιάζει τή λεοπάρδαλη,
για νά τή χτυπήσει μέ τό μαχαίρι του.

Μιά άπό τις εικόνες
του τεύχους Νο 8

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
άπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ — Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276